

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Soos László Károly ügyvéd által képviselt felperesnek a Havas Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. szeptember 15. napján kelt 6.G.41.716/2006/17. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.000,- (Hatezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

2006. február 23-án az alperes megbízta a felperest, hogy fémből készült bolti berendezést szállítson Jásztelekről Temesvárra a ... Románia címzettnek a ...szám alatti **R.** Áruház szállítási címre március 2-i lerakodási időponttal. 2006. február 24-én az alperes a lerakodási helyet úgy pontosította, hogy nem a K. hanem a **R.**, ami szintén egy hipermarket. A megbízásnak megfelelő tartalommal a felperes a **Cs.** Kft.-t bízta meg 2006. február 23-án, amit 2006. február 24-én az eredeti megbízásnak megfelelően módosított, a tényleges fuvarozás elvégzésével.

A nemzetközi fuvarlevél szerint a **Cs.** Kft. az árut a **R.** Srl.-nek szolgáltatta ki Temesváron. 2006. március 9-én a felperes kiállította a 138.958,- Ft összegű számláját nemzetközi fuvardíjról, azon 2006. április 9-i fizetési határidőt megjelölve. 2006. március 31-én az alperes számlareklamációval élt a felperesnél, mert a számlában foglalt fuvartevékenység álláspontja szerint hibásan teljesült, ugyanis az

árut nem a megbízásban megjelölt, hanem más átvevőnek szolgáltatták ki, és ezzel a külföldi partnernek többletköltségei jelentkeztek a nem megfelelő helyre történő lerakódás miatt, ezért a külföldi partner a költségeiket nem térítette meg a részükre. 2006. április 25-én a **Cs. Kft.** közölte a felperessel, hogy a megbízáson szereplő címen és helyen lett az áru kiszolgáltatva. Egyébként Romániában nem olyan magasak a munkadíjak, hogy 9 paletta és 5 db egyéb berendezés átrakódása 460,- EUR-ba került volna, mivel a címzett és az átvevő cég is ugyanazon **R. Áruház** területén van. Maximum 10 % fuvardíjcsökkentést hajlandóak elismerni, mivel a megbízáson szereplő átvevő cég nem azonos a ténylegesen átvevő cég nevével, de a cím azonos.

2006. május 8-án a felperes kérte az alperestől az abban való állásfoglalását, hogy egyetértenek-e az alvállalkozó 10 %-os fuvardíjcsökkentésre vonatkozó ajánlatával vagy ragaszkodnak egy magasabb összegű kártérítéshez. Ebben az esetben kérte beszerezni a megrendelőjétől a bizonylatokkal alátámasztott költséggrszletezést és ezen grszletezés alapján kárszámla küldését.

2006. június 8-án az alperes a felperesnek visszaküldte a fuvardíjra vonatkozó számláját arra hivatkozással, hogy az álláspontja nem változott, mivel a fuvartevékenység hibásan teljesült, az áru nem a megbízásban megadott, hanem más átvevő részére lett kiszolgáltatva.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2006. szeptember 13-án benyújtott - fizetési meghagyásból ellentmondás folytán perré alakult eljárásban - az alperest 138.958,- Ft fuvardíj, ennek 2006. április 9-től a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamata és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy a **Cs. Kft.** végezte a fuvarozást és az árut vámkezelés után 2006. február 28-án a **R. H. Srl.** részére kiszolgáltatta. Kérése ellenére azonban az alperes nem küldött kárszámlát és nem bizonyította sem a kár bekövetkezését, sem annak összegét.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a fuvarozási szerződést a felperes hibásan teljesítette, mert a megfelelő címre szállította ugyan az árut, de nem a megrendelésben megjelölt vevőnek szolgáltatta azt ki. A szerződés hibás teljesítése miatt a megbízója a szállítási költségeket nem fizette meg a részére. Kártérítési igényét beszámítási kifogással kívánta érvényesíteni, amelynek bizonyítására a romániai vevőnek kiállított számlát, nemzetközi fuvarlevelet, vámáru-nyilatkozatot, bankszámlakivonatot és devizaátutalást csatolt, mindezeket fénymásolatban.

A felperes ezt követően az okiratok tartalmát vitatta, mivel a fénymásolatok nem bizonyítják az alperes által állított kár bekövetkezését.

A Fővárosi Bíróság a 2008. szeptember 15. napján kelt 6.G.41.716/2006/17. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 138.958,- Ft tőkét, annak 2006. április 9-től a kifizetés napjáig járó minden naptári félév teljes idején az érintett félév előtti utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat

7 %-kal növelt mértékét és 18.400,- Ft perköltséget. Az alperes beszámítási kifogását elutasította.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felek között nemzetközi árufuvarozási szerződés jött létre.

Az alperes arra hivatkozással élt beszámítási kifogással, hogy a szerződést a felperes a megadott címre oly módon teljesítette, hogy abból őt kár érte, melyet beszámít a felperesi díjkövetelésbe.

A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte annak a bizonyítása, hogy beszámítási kifogása megalapozott. Az alperes által csatolt okiratok - az elsőfokú bíróság álláspontja szerint - azonban nem igazolták, hogy az azonos címen, de más átvevőnek történő kiszolgáltatásból az alperes megbízóját milyen összegű kár érte, a csatolmányok bizonyító erejét a felperes vitatta, azokból nem volt megállapítható, hogy az azonos címen működő másik cégnek kiszolgáltatott áruval összefüggésben az alperes megbízójánál e körülményből mekkora összegű igazolt kára keletkezett, ezért az alperes beszámítási kifogását, bizonyítottság hiányában elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte annak megváltoztatásával a beszámítási kifogása alapján a kereset elutasítását; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és a bizonyítás lefolytatását, viszontkereset benyújtására is lehetőséget biztosítva az alperes részére.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete valótlan tényeket rögzített, mivel nem igaz, hogy az alperes nem igazolta a kárát, mert a saját megrendelőjének díjcsökkentési nyilatkozata mellett a felperesnek kárszámlát is küldtek. A felperes nem szerződésszerűen teljesített, mivel annak alvállalkozója is, még ha más jogkövetkezmények mellett, de elismerte ezt aényt. Ennek alapján az az ítéleti megállapítás, hogy a perben nem volt vitás, hogy a fuvarozási szerződést a felperes teljesítette és nem volt vitás a díj összege sem, nem felel meg a valóságnak. A felperesnek kiszámlázott kárszámla összege eleve magasabb mint a felperesi követelés. A beszámítás alapjául ugyanazon ügylet szolgál, ezért a beszámításnak nincs akadálya.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen kérte a Pp. 256/B. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés hivatalból történő elutasítását a Pp. 256/C. § (1) bekezdésben foglaltakra történt hivatkozás hiánya miatt, mert a fellebbezésben az alperes a kis perértékű perben az elsőfokú eljárás szabályainak lényeges megsértésére nem hivatkozott és nem jelölt meg olyan jogszabályt sem, amelynek téves alkalmazása kihatással lett volna az ügy érdemi elbírálására.

Érdemben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, az alperes perköltségben történő marasztalása mellett. Előadta, hogy alaptalan az az alperesi állítás, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében foglalt tények ellentétesek a bizonyítékokkal. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy az alperes által fénymásolatban csatolt iratok nem igazolták a kár bekövetkezését, ezért a beszámítási kifogásában foglalt tényállítását a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére nem tudta bizonyítani.

Az alperes a fellebbezését a másodfokú eljárás során kiegészítette azzal, hogy az elsőfokú bíróság ítélete szerint nem bizonyította azt, hogy a romániai oldalon merült fel kár; aki számára mint megrendelőnek nem fizette ki a díjat. Igényét erre a tényre alapította, és bizonyította a becsatolt okiratokkal.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megalapozott jogi következtetéssel kötelezte az alperest a fuvardíj megfizetésére.

Az alperes fellebbezése kapcsán a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

Az alperes a beszámítási kifogását a felperesi hibás teljesítés alapján felmerült kártérítési igényére alapította.

Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság a bizonyítási teher szabályait megfelelően alkalmazta, és több alkalommal figyelmeztette a peres feleket a Pp. 3. § (3) bekezdésében, a Pp. 141. § (2) bekezdésében foglaltakra, egyúttal a Pp. 141. § (6) bekezdésében meghatározott jogkövetkezmények alkalmazásáról is tájékoztatta őket.

Az alperes a fellebbezésében ugyanakkor helyesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal ellentétben nem azt kellett bizonyítania, hogy a megbízóját milyen kár érte, hanem azt, hogy az azonos címen, de más átvevő által átvett áru vonatkozásában az alperest milyen összegű kár érte és a bekövetkezett kár összefüggésben áll-e a felperesi magatartással.

Ezt azonban az alperes a rendelkezésre álló okiratokkal nem tudta bizonyítani. Az ügy elbírálása szempontjából annak van jogi relevanciája, hogy 2008. február 4-én - az alperes által, a felperes felé - kiállított kárszámla nem alkalmas a beszámítási kifogás jogalapjának bizonyítására.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytállóan utasította el az alperes beszámítási kifogását, mivel azt a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján fennálló bizonyítási kötelezettsége ellenére a kárigénye megalapozottságát nem tudta bizonyítani.

A fellebbezés kapcsán rámutat a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére nincs ok, mert az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el, továbbá a bizonyítási eljárás megismétlése, illetőleg kiegészítése sem szükséges, mert az alperes egyéb bizonyítékot mint, ami az elsőfokú eljárás során becsatolásra került, nem ajánlott fel. Viszontkereset benyújtására pedig csak a hatályon kívül helyezést követő megismételt eljárásban lenne lehetősége az alperesnek.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében tévesen hivatkozott a Pp. 256/B. §, valamint a Pp. 256/C. §-a rendelkezéseinek az alkalmazására, mert az csak az ún. kisperértékű ügyekben alkalmazható, amire a Pp. 256/B. § (1) bekezdése szerint a helyi bíróság elsőfokú hatáskörébe tartozó vagyoni jogi perekben kerülhet sor, ha a fellebbezésben vitatott érték a 200.000,- Ft-ot nem haladja meg. A Fővárosi Ítéltábla azonban a megyei bírósághoz tartozó ügyekben ítélkezik másodfokon.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a felperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költségeit a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés szerint kell megfizetnie. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2009. év május hó 6. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő